

Arrest

**nr. 87 673 van 17 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 augustus 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die loco advocaat F. VAN BERGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 oktober 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 22 maart 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 63 555 van 21 juni 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 16 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 augustus 2011 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [R. N.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16.08.2011 (2)

Overwegende dat
betrokkene op 13.10.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 22.03.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 20.04.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 23.06.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 16.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een attest naar voren brengt, waarbij de Kosovaarse regering bevestigt dat betrokkene bij zijn grootvader woonde in Kosovo; betrokkene verder ook twee krantenartikels naar voren brengt, in de vorm van een kopie; hij aan de hand van deze artikels wil aantonen dat Roma gevaar lopen in Kosovo; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat reeds eerder door de Belgische asielinstanties gesteld werd dat er in 2011 in Kosovo geen veralgemeend, interetnisch geweld meer is ten aanzien van de Roma-gemeenschap en dat Roma in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie; zij bovendien oordeelden dat de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen voldoende bescherming bieden, ongeacht hun etnische afkomst; het Kosovaarse beleid overigens gericht is op de integratie van de roma-minderheid (en niet op discriminatie) en er maatregelen genomen werden ter verbetering van de sociaal-economische positie van roma, inzake gezondheidszorg, tewerkstelling, huisvesting, politieke participatie en vertegenwoordiging en dergelijke meer; het voorleggen van voornoemde documenten deze appreciaties niet kan wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van de *“Convention and Protocol relating to the status of refugees”* en van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG).

Hij verschaft volgende toelichting:

“[...]”

Vooreerst verduidelijkt de verwerende partij op geen enkelen manier over welke Belgische instanties het gaat, wanneer (datum) dit zou beslist zijn en op basis van welke rapporten, en op basis waarvan de nieuwe recente gegevens van verzoeker niet relevant zouden zijn. Dit is manifest in strijd met de motiveringsplicht die rust op overheidsinstanties.

Ten overvloede houdt de verwerende partij duidelijk geen rekening met het feit dat de informatie van de “Belgische overheden” klaarblijkelijk gedateerd is.

Op basis van een nieuw rapport van UNESCO (VN) “NO PLACE TO CALL HOME - Repatriation from germany to Kosovo as seen and experienced by Roma, A[s]hkali and Egyptian children”, augustus 2011 blijkt immers dat de Roma’s in Kosovo opnieuw ernstig worden gediscrimineerd op basis van hun etnie (stuk 3)”

4.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verzoeker houdt voor dat de verwerende partij op geen enkele wijze verduidelijkt welke Belgische instanties de beoordeling uit de bestreden beslissing heeft gemaakt, noch wanneer en op basis van welke rapporten deze beoordeling werd gemaakt.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen feitelijke grondslag missen.

In de bestreden beslissing werd immers duidelijk gemotiveerd dat verzoeker op 13.10.2010 een asielaanvraag heeft ingediend die door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22.03.2011 en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21.06.2011 werd beantwoord met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Vervolgens werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat “verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag een attest naar voren brengt, waarbij de Kosovaarse regering bevestigt dat betrokkene bij zijn grootvader woonde in Kosovo; betrokkene verder ook twee krantenartikels naar voren brengt, in de vorm van een kopie; hij aan de hand van deze artikels wil aantonen dat Roma gevaar lopen in Kosovo; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat reeds eerder door de Belgische asielinstanties gesteld werd dat er in 2011 in Kosovo geen veralgemeend, interetnisch geweld meer is ten aanzien van de Roma-gemeenschap en dat Roma in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie; zij bovendien oordeelden dat de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen voldoende bescherming bieden, ongeacht hun etnische afkomst; het Kosovaarse beleid overigens gericht is op de integratie van de roma-minderheid (en niet op discriminatie) en er maatregelen genomen werden ter verbetering van de sociaal-economische positie van roma, inzake gezondheidszorg, tewerkstelling, huisvesting, politieke participatie en vertegenwoordiging en dergelijke meer; het voorleggen van voornoemde documenten deze appreciaties niet kan wijzigen;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers onmiskenbaar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds heeft geoordeeld:

“Verzoeker beperkt zich in deze tot het louter herhalen van zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS. Hij doet hiermee geen afbreuk aan de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat er in 2011 geen veralgemeend, interetnisch geweld meer is ten aanzien van de Roma-gemeenschap in Kosovo en dat Roma in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie. Uit de landen informatie in het administratief dossier blijkt immers dat (i) de ‘European Union Rule of Law Mission’ (Eulex) en de ‘Kosovo Police’ (KP) voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging; (ii) het vertrouwen van de Roma gemeenschap in de KP goed is en dat de verschillende gemeenschappen, waaronder de Roma, tevreden zijn met het werk van de KP en de ‘Kosovo Force’ (KFOR); (iii) het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie en dat er maatregelen worden genomen ter verbetering van de sociaal-economische positie van Roma inzake gezondheidszorg, tewerkstelling, huisvesting, politieke participatie en vertegenwoordiging, etc. (administratief dossier stuk 14).

De commissaris-generaal heeft op basis van deze vaststellingen op goede grond geoordeeld dat de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden.”

Op basis van het voorgaande heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vervolgens geheel terecht geoordeeld dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat terecht in toepassing van het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet t.a.v. verzoeker werd beslist om [zijn] tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Immers, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 voorziet uitdrukkelijk dat een tweede asielaanvraag moet steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen” alsook dat “de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging” in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3, “of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade” zoals, bepaald in art. 48/4.

Door verzoeker werden geen nieuwe elementen in de zin van het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 aangebracht.

Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Verzoeker kan niet dienst[ig] verwijzen naar een rapport van UNESCO (VN), gezien hij ten aanzien van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nooit melding heeft gemaakt van dit rapport, noch dit rapport heeft voorgelegd. Aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met dit verslag.

Bovendien toont verzoeker niet aan dat dit verslag reeds gepubliceerd was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Terwijl ten overvloede nog dient te worden benadrukt dat in het rapport waarnaar verzoeker verwijst uitdrukkelijk staat: “The findings, interpretations and conclusions set out by the authors in this report do not necessarily reflect the official position of UNICEF.”

De verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht een beslissing heeft genomen houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schending van de Convention and Protocol relating tot the status of refugees en de richtlijn 2004/83/EG.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat verzoeker zich hoe dan ook niet op ontvankelijke wijze kan beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG.

Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

4.3.1. De Raad stelt vast dat verweerder terecht opmerkt dat verzoeker in gebreke blijft om duidelijk aan te geven welke precieze bepalingen van de "Convention and Protocol relating to the status of refugees" en van de richtlijn 2004/83/EG hij geschonden acht en dat hij evenmin toelicht waarom hij van oordeel is dat enige bepaling van voormelde Conventie of richtlijn zou geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is, gelet op het ontbreken van de vereiste duidelijkheid en de noodzakelijke toelichting, dan ook onontvankelijk.

4.3.2. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij voorhoudt dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden welke "Belgische instanties" reeds zouden gesteld hebben dat er in Kosovo geen veralgemeend interetnisch geweld meer is ten aanzien van de Roma-gemeenschap, dat Roma in geval van moeilijkheden klacht kunnen neerleggen bij de politie, dat lokale en internationale autoriteiten voldoende bescherming bieden en dat er maatregelen genomen werden om de positie van Roma te verbeteren. In de bestreden beslissing wordt immers niet verwezen naar de "Belgische instanties", doch wel naar de "Belgische asielinstanties". Daar tevens uitdrukkelijk wordt geduid dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) "op 22.03.2011" reeds weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat de Raad "op 23.06.2011" evenzeer oordeelde dat een beschermingsstatus niet diende te worden toegestaan mist zijn bewering dat niet wordt toegelicht wanneer deze instanties hun beslissing zouden genomen hebben zonder meer feitelijke grondslag. Er moet tevens worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat wanneer wordt verwezen naar een beslissing die reeds aan een vreemdeling werd betekend of een arrest dat reeds aan een vreemdeling ter kennis werd gebracht de inhoud van deze beslissing of dit arrest dient te worden hernomen. Een eenvoudige lezing van de beslissing van de adjunct-commissaris leert voorts dat de inlichtingen op basis waarvan een beslissing genomen werd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoeker verzameld werden door de diensten van het commissariaat-generaal bij een missie naar Kosovo en ook werden verkregen via vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse en verscheidene vertegenwoordigers van de Roma-gemeenschap zelf. Verzoeker kan niet stellen hiervan onwetend te zijn. Hij vocht deze beslissing immers reeds aan bij de Raad.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt voorts dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag enkel twee krantenartikels en een attest ter bevestiging van het feit dat hij voor zijn vertrek naar België bij zijn grootvader woonde aanbracht. Aangezien verzoeker toelichtte dat de neergelegde stukken erop gericht waren aan te tonen de situatie voor Roma in Kosovo gevaarlijk is en gelet op het feit dat deze veiligheidsproblematiek reeds uitvoerig onderzocht werd in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, kon verweerder in casu in redelijkheid oordelen dat de aangebrachte verklaringen en de ter staving hiervan aangebrachte stukken niet dienstig zijn. De Raad merkt ten overvloede op dat verzoeker in

gebreke blijft aan te tonen dat zijn bewering dat de door hem aangebrachte stukken van recente datum zijn en daarom een nieuw onderzoek kunnen verantwoorden enige grond heeft. De Raad dient namelijk vast te stellen dat het attest dat door de Kosovaarse overheidsdiensten werd afgeleverd slechts de datum “6.7.2010” bevat en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de aangebrachte krantenartikels betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerste asielprocedure. In dit verband kan de Raad enkel opmerken dat boven één van de krantenartikels handgeschreven de datum “7.4.2001” wordt vermeld.

In zoverre verzoeker ook nog verwijst naar een rapport van UNICEF – hij stelt verkeerdelijk UNESCO – dat hij bij zijn verzoekschrift voegt moet worden gesteld dat niet blijkt dat hij dit document bij zijn tweede asielaanvraag neerlegde. Uit de bewoordingen van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt evenwel duidelijk dat het de taak is van de vreemdeling die een meervoudige asielaanvraag indient om nieuwe gegevens aan te brengen. Het kwam derhalve niet toe aan verweerder om de tweede asielaanvraag van verzoeker met stukken te onderbouwen of lacunes in de bewijsvoering te ondervangen. Verweerder diende slechts een standpunt in te nemen omtrent de stukken die verzoeker zelf als nieuwe gegevens aanvoerde. Aangezien hij geen melding maakte van het verslag van UNICEF diende verweerder – daargelaten de vraag of hij deze mogelijkheid had nu niet blijkt dat het verslag werd gepubliceerd voor de bestreden beslissing genomen werd – dit verslag niet te betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers uiteenzetting laat derhalve niet toe te besluiten dat de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent of draagkrachtig zou zijn en zijn beschouwingen leiden ook niet tot de vaststelling dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

De Raad wijst er voorts op dat hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuurlijke beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen en hij dus zelf geen rekening kan houden met stukken die bij het verzoekschrift gevoegd werden maar waarvan niet blijkt dat deze gekend waren door verweerder op het ogenblik dat deze de bestreden beslissing nam (RvS 30 maart 1994, nr. 46.794).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK